

СРЕДНОЩНА РОЗА

От Лусинда Райли

The Midnight Rose
Copyright © Lusinda Riley, 2013
All rights reserved. Всички права запазени.

© Цветелина Тенекеджиева, превод, 2015 г.
© Станислав Иванов, корица, 2015 г.
© Книгоиздателска къща „Труд“, 2015 г.

ISBN 978-954-398-????

Превод от английски
Цветелина Тенекеджиева

Книгоиздателска къща **trud**
София, 2015

На Леонора

Нека мислите ми те споделят, когато си отида,
като заревото на залеза при брега на звездния покой.

Рабиндранат Тагор

*Дарджилинг, Индия
февруари, 2000 г.*

Анахита

Днес навършвам сто години. Не само че успях да оцелея цял век, но и посрещнах новото хилядолетие.

Гледам през прозореца как зората пуква и слънцето започва да наднича иззад връх Канченджунга, лежа на възглавниците си и размишлявам с усмивка върху цялата тази нелепост. Ако бях мебел, някое изящно кресло например, вече щяха да ме възприемат като антика. Щяха да ме лакират, реставрират и излагат на показ като същинска прелест. За жалост не така стоят нещата с човешкия ми образ, който ходът на времето не поласка като парче фин махагон. Вместо това тялото ми се спаружи и увисна като зеблен чувал, пълен с кости.

Всяка считана за ценна „прелест“ в мен е скрита надълбоко в недрата ми – мъдростта, придобита от стогодишния ми живот на тази земя, и сърцето ми, неизменно туптяло в акомпанимент на всички възможни човешки емоции и дела.

Точно на този ден преди цял век по стара индийска традиция родителите ми се допитали до врач, който трябвало да предвещае бъдещето на новороденото им момиченце. Мисля, че още пазя предсказанията на астролога сред малкото притежания на майка ми, които още са с мен. Спомням си уверението им, че ще вода дълъг живот, но навярно през 1900-та година за родителите ми това е означавало да доживея петдесет с божията благословия.

Някой чука плахо на вратата ми. Кева е, върнатата ми прислужница, вържана с поднос с черен чай и малка каничка студено мляко. Така и не се отучих да пия чай като англичаните, въпреки че живея в Индия – и то в Дарджилинг – от цели седемдесет и осем години.

Не отговарям на почукването на Кева; точно това утро предпочитам да прекарам сама с мислите си. Прислужничката ми несъмнено ще иска да обсъдим предстоящите събития, ще ме пришпори да ставам от леглото, да се измия и облека, преди членовете на семейството ми да заприичдат.

Докато слънцето прогаря облаците, прибулили заснежените планини, очите ми издирват по синьото небе отговора, който прося от него всяка сутрин през последните седемдесет и осем години.

„Отговорете днес, моля ви“, призовавам боговете, защото във всеки един час, отлетял, откакто видях детето си за последно, усещам диханието му в някое незнайно кътче на планетата. Ако беше загинало, щях да разбера още в същия миг, както се случваше с всички свидни ми хора, напуснали този свят.

Очите ми плуват в сълзи и обръщам глава към нощното шкафче до леглото ми, за да погледам единствената снимка, която имам на синчето ми – пухкавичко, усмихнато двегодишно момченце, кацнало на коляното ми. Подари ми я скъпа приятелка, Индира, заедно със смъртния му акт, няколко седмици, след като ме уведомиха за кончината на сина ми.

Преди цяла вечност, струва ми се. В действителност обаче синът ми също е старец като мен. Ще отпразнува осемдесет и първия си рожден ден през идния октомври. Но дори с *мое* живо въображение не мога да си го представя такъв.

Извършвам решително поглед от образа на сина ми, съзнавайки, че днес заслужавам да се насладя на тържеството, подготвено от семейството ми. И все пак, незнайно защо, на всички такива празненства, виждайки другото ми дете и нейните деца, и децата на децата ѝ, липсата на сина ми подхранва болката в сърцето ми, напомня ми, че не е с мен от цяла вечност.

Разбира се, всички открай време вярват, че синът ми е починал преди седемдесет и осем години.

– Мааджи*, виж, имаш дори смъртния му акт! Остави го да почива в мир – казва често дъщеря ми Муна с въздишка. – Радвай се на живото си семейство.

Разбираемо е, че Муна ми се ядосва след всичките тези години. Има право. Иска да се чувства достатъчна, да ми стига и сама. Но загубеното дете е незаменимо в едно майчинско сърце.

Днес поне дъщеря ми ще получи своето. Ще седна в креслото си и с радост ще гледам династията си от потомци. Няма да ги отегчавам с разказите си за историята на Индия. Като пристигнат с бързите си западни коли, с децата си, заровили носове в електронните си джаджи, няма да им припомням как двете с Индира сме изкачвали стръмните чукари на Дарджилинг с коне, че някога електричеството и течащата вода бяха лукс, и колко алчно съм поглъщала всяка орфана книга, до която съм можела да се докопам. Младите се дразнят на историите за миналото; иска им се да живеят само в настоящето, както беше и с мен, когато бях на тяхна възраст.

Предполагам повечето членове на семейството ми не изгарят от желание да прелетят на самолет половин Индия, за да посетят прабаба си на стотния ѝ рожден ден, но може би ги съдя твърде строго. През последните няколко години доста мислих по въпроса защо младите се чувстват неудобно в компанията на стари, могат да научат толкова полезни неща от нас. В крайна сметка стигнах до заключението, че неудобството им се дължи на това, че в крехкото ни физическо присъствие осъзнават какво крие и тяхното бъдеще. Виждат, макар и в пълния блясък на силата и красотата си, че един ден и те ще угаснат. А не знаят какви облаги носи старостта.

Как изобщо да прозрат вътре в нас? Как да проумеят, че душите им ще съзрeят, че пламенността им ще стихне и егоизмът им ще бъде потушен от дълголетния житейски опит?

Но аз съзнавам, че природата, в цялата си божествена съвкупност, ни е скроила така. Този въпрос вече не ме терзае.

Когато Кева почуква на вратата ми втори път, склонявам да я приема в стаята си. Докато тя ми бърбори разпалено на хин-

* Почтително обръщение към майка на езика хинди – бел. прев.

ди, аз пийвам чай и преговарям имената на четирите ми внука и единайсет правнука. Навършиш ли сто години, е хубаво поне да докажеш, че още си с всички си.

Четирите внука, с които дъщеря ми ме дари, преуспяха в живота и създадоха свои семейства. Процъфтяват в новия свят, който независимостта от Британската империя донесе на Индия, а от рочетата им стигнаха още по-далеч. Доколкото си спомням, поне шестима от тях са започнали свой собствен бизнес или упражняват съвременни професии. Макар и да е малко тесногърдо от моя страна, ми се искаше поне един от тях да се беше насочил към медицината, да беше тръгнал по моите стъпки, но пък съзнавам, че не може да имам всичко.

Докато Кева ме води към банята, за да се измия, си мисля, че родът ми е имал смесица от късмет, здрав разум и семейни връзки на своя страна. И че любимата ми Индия навярно ще трябва да преживее още един век, преди милионите гладуващи по улиците ѝ да се сдобият с поне частица от основните човешки потребности. Направих всичко по силите си да ѝ помогна, но съзнавам, че по-ривите ми са просто лека вълничка в океана срещу бурния прилив на нищетата и лишенията.

Седейки търпеливо, докато Кева ме пременява в новото ми сари* – подарък за рождения ми ден от Муна, дъщеря ми, – решавам да не се вгълбявам в толкова мрачни мисли точно днес. Дала съм всичко от себе си да подобря съдбите на онези, докоснали моята, и това трябва да ми е достатъчно.

– Изглеждате чудесно, госпожо Чаван.

Гледам се в огледалото и знам, че ме лъже, но това ме кара да я обичам още повече. Пръстите ми докосват перлите, окичвали врата ми почти осемдесет години. Завещала съм ги на Муна.

– Дъщеря ви пристига в единайсет, а останалите ще са тук час по-късно. Къде да ви настая, докато дойдат?

Усмиввам ѝ се, чувствайки се като махагоново кресло.

* Традиционна женска дреха, която се носи в Индия, Бангладеш, Непал и Шри Ланка. Представлява дълго парче плат (между 4 и 9 метра), което се загръща около тялото – бел. прев.

– До прозореца. Искам да се любувам на моите си планини – отвръщам аз. Тя ми помага да се изправя, насочва ме нежно към креслото ми и ме слага да седна.

– Да ви донеса ли нещо, госпожо?

– Не. Върви в кухнята да провериш дали готвачът ни се е заел с обедното меню.

– Добре, госпожо. – Тя премества звънчето ми от нощното шкафче на масичката до мен и тихо напуска стаята.

Обръщам лице към слънчевите лъчи, които вече се изливат през големия панорамен прозорец на планинското ми бунгало. Наслаждавайки се на топлината им досущ като котка, си спомням за приятелите, които вече са оня свят и няма да празнуват с мен днес. Индира, най-обичната ми приятелка, почина преди повече от петнайсет години. Признавам си, че това беше един от малкото моменти в живота ми, когато съм рухвала в необуздан плач. Дори всеотдайната ми дъщеря не може да изпита към мен любов и приятелство, с каквито ме обсипваше Индира. Себеvгълбена и вятърничава до сетния си миг, Индира беше до мен винаги когато имах нужда от нея.

Поглеждам към писалището ми в нишата от отсрещната страна на стаята и се замислям за скритото в заключеното му чекмедже – писмо, състоящо се от над триста страници. Написала съм го до възлюбения ми син и в него разказвам историята на живота си още от самото начало. Опасявах се, че в хода на годините ще забравя подробностите, че ще се размият в съзнанието ми и ще станат зърнести като кадрите от някой черно-бял филм на нямото кино. Ако синът ми е жив, в което не съм спирала да вярвам до ден-днешен, и ако някога се завърне при мен, искам да го запозная с историята на майка му и нескончаемата ѝ любов към загубената ѝ рожба. И причините, поради които ѝ се е наложило да го изостави...

Започнах да пиша, когато бях на средна възраст, с убеждението, че може да си отида всеки момент. И така, писмото ми остана в онова чекмедже почти петдесет години, недокоснато и непрочетено, защото синът ми не се завърна при мен и още няма следа от него.

Дори собствената ми дъщеря не знае нищо за живота ми от времето, преди да се появи на тази земя. Понякога се чувствам

виновна, задето така и не ѝ разкрих истината. Но смятам, че е достатъчно да има любовта ми, при положение, че брат ѝ е бил напълно лишен от нея.

Гледам към писалището, виждайки в съзнанието купчината от пожълтели страници в него. И се моля на боговете да ми дадат посока. Когато не след дълго склопя очи, ще е ужасно писмото ми да попадне в грешните ръце. Хрумва ми да запала огъня и да помоля Кева да хвърли листовите в него. Не, поклащам инстинктивно глава. За нищо на света не бих го сторила; ами ако синът ми се появи? Надеждата умира последна. Все пак доживях до стотната си година; кой знае, може да преживея и още десет.

Но на кого да го поверя, за всеки случай...?

Съзнанието ми обхожда всички членове на семейството ми, поколение по поколение. На всяко име се отслушвам за знак. И спирам на това на един от правнуците ми.

Ари Малик, най-голямото дете на най-големия ми внук, Вивек. Изисквам се тихичко, докато по гръбнака ми пробягва познатата тръпка – сигналът от онези горе, които виждат много повече от самата мен. Ари, единственият член на цялото ми семейство, благословен със сини очи. Освен свидната ми загубена рожба.

Съсредоточавам се, за да извикам образа му в ума си; често се утешавам, че при наличието на единайсет правнука дори човек, наполовина по-млад от мен, би забравял това-онова. Пък и вече всичките са разпръснати из цяла Индия и толкова рядко ги виждам.

Вивек, бащата на Ари, е най-заможният от четиримата ми внуци. Винаги е бил умен, макар и малко скучен. Инженер е и заработва достатъчно, че да подсигури удобен живот на съпругата и трите си деца. Ако не ме лъже паметта, Ари завърши образованието си в Англия. Винаги е бил остроумец, въпреки че не си спомням с какво точно се зае, след като завърши училище. Е, днес ще науча. Ще го наблюдавам. И несъмнено ще разбере дали вътрешното ми чувство е вярно.

Поуспокоена от мисълта, че вероятно съм намерила решение на дилемата си, затварям очи и се унасям в дрямка.

– Къде е той?! – прошепна на съпруга си Самина Малик. – Закле ми се, че няма да закъснее – добави тя, оглеждайки всички

вече присъстващи членове на семейството на Анахита. Бяха се струпали около възрастната дама в изтънчената всекидневна на бунгалото ѝ, отрупвайки я с подаръци и комплименти.

– Не се безпокой, Самина – утеши жена си Вивек, – синът ни ще се появи всеки момент.

– Ари каза, че ще ни чака на гарата, за да се изкачим по хълма заедно, като семейство, и да пристигнем в десет... Слушай ми думата, Вивек, това момче не уважава собственото си семейство и...

– Стига, пиари*, той заето момче, ама ни е добър.

– Смяташ ли? – попита Самина. – Аз не съм толкова сигурна. Винаги когато се обаждам в апартамента му, отговаря различен женски глас. Знаеш как е в Мумбай – гъмжи от боливудски уличници и лами – изшушука тя, внимавайки никой друг от семейството да не дочуе разговора им.

– Да, но синът ни е двайсет и пет и вече има свой собствен бизнес. Може да се грижи за себе си – отвърна Вивек.

– Прислугата го чака да пристигне, за да донесат шампанското и да вдигнем тост. Кева се тревожи, че баба ти ще се умори, ако протакаме още – въздъхна Самина. – Ако Ари не пристигне до десет минути, ще им кажа да започват без него.

– Нали ти казах, че няма да има нужда – усмихна се широко Вивек, когато Ари, любимият му син, влезе в стаята. – Майка ти изпадна в паника, както винаги – каза му той с усмивка и прегърна топло сина си.

– Обеща да ни посрещнеш на гарата. Чакахме цял час! Къде се дяна? – Самина се намръщи на красивия си син, макар и да знаеше, че несъмнено ще загуби битката срещу неустоимия му чар.

– Извинявай, мамо. – Ари се усмихна лъчезарно на майка си и взе ръцете ѝ в своите. – Забавиха ме, а и опитах да звънна на мобилния ти телефон. Естествено, беше изключен.

Ари и баща се подсмихнаха един на друг. Неумението на Самина да борави с мобилния си телефон се беше превърнало в семейна шега.

– Както и да е, вече съм тук – довърши той, озъртайки се наоколо. – Изпуснах ли нещо?

* Скъпа, скъпи – бел. прев.

– Не, а и прабаба ти беше толкова заета да приветства останалите, че сигурно не е отчела закъснението ти – отвърна Вивек.

Ари се обърна и надникна през тълпата от роднини към матриархката на клана, чиито гени се спускаха като невидими нишки през поколенията. В същия момент ярките ѝ, пронизителни очи се впиха в него.

– Ари! Най-сетне реши да ни удостоиш с присъствието си. – Старицата се усмихна. – Ела да целунеш прабаба си.

– Може и да навършва сто години, но нищо не ѝ убягва – прошепна Самина на Вивек.

Когато Анахита отвори крехки обятия да прегърне Ари, тълпата от роднини се разцепи да му направи път и всички очи в стаята се впериха в него. Ари коленичи пред нея, засвидетелствайки уважението си с дълбок *пранаам** в очакване на благословията ѝ.

– Нани – поздрави я той с галеното име, с което всичките ѝ внуци и правнуци се обръщаха към нея. – Прости ми, че закъснях. Пътят от Мумбай е дълъг – обясни той.

Като вдигна поглед, баба му го пронизваше с очи по онзи свой начин, който го караше да се чувства сякаш проучва душата му.

– Няма нищо – отвърна тя, докато съсухрените ѝ, клечести пръсти докосваха бузата му с лекия допир на пеперудено крилце. – Въпреки че – тя понижи гласа си до шепот, за да я чуе само той, – аз лично винаги проверявам дали съм нагласила часовника си за правилния час, преди да си легна. – После му смигна съзаклятнически и му даде знак да се изправи. – Двамата с теб ще си поговорим по-късно. Виждам колко нетърпелива е Кева да започне с програмата.

– Да, нани, разбира се – отвърна Ари и се надигна, усещайки как бузите му пламват. – Честит рожден ден.

Докато крачеше към родителите си, Ари се чудеше как ли прабаба му бе отгатнала точната причина, поради която бе закъснял.

Денят продължи по план и Вивек, най-възрастният от внуците на Анахита, изнесе трогателна реч за паметния ѝ живот. Шампанското се лееше, развързвайки езиците, и странното напрежение,

* Уважителен поздрав при южноазиатските народи, представляващ поклон с долепени една до друга длани – бел. прев.

което обикновено наставаше сред роднините при среща след дълго време на раздяла, започна да се разсейва. Естественото съревнование между братя и сестри улегна и всички отново заеха съответните си места в семейната йерархия. По-младите братовчеди загърбиха свенливостта и намериха общи теми на разговор.

– Ах, този ваш син! – коментира Муна, дъщерята на Анахита, пред Вивек. – Братовчедките му припадат по него. Скоро ще трябва да се замисли за брак – добави след малко.

– Съмнява ме той самият да размишлява така – измърмори Самина пред свекърва си. – Напоследък младежите като че ли си гледат живота чак до трийсетте.

– Да разбирам, че не сте му намерили съпруга? – поинтересува се Муна.

– Лесно ще му намерим, но едва ли ще се съгласи – въздъхна Вивек. – Ари е от едно друго поколение, господар на собствената си вселена. Набляга на бизнеса си и пътува по цял свят. Времената се менят, мамо, и ние двамата със Самина трябва да дадем на децата си известна свобода в избора на партньори.

– Наистина ли? – вдигна вежда Муна. – Много съвременно разсъждаваш, Вивек. Но все пак вие двамата сте си добре заедно.

– Да, мамо – съгласи се Вивек, вземайки ръката на съпругата си. – Ти ми избра хубава съпруга. – На лицето му се появи усмивка.

– Но ние самите плуваме срещу непосилно течение – каза Самина. – В наши дни младите правят каквото си искат и сами взимат решения. – Прииска ѝ се да смени темата и надникна към Анахита. – Майка ти като че ли се забавлява – коментира тя. – Същинско чудо на природата е.

– Да – въздъхна Муна, – но ме тревожи с тоя отшелнически живот в планината, сама с Кева. През зимата тук става много студено и старите ѝ кости сигурно си патят. Колко пъти съм я канила да заживее с нас в Гухагар, за да се грижим за нея. Ама тя, естествено, отказва. Разправя, че тук горе била по-близо до духовете и миналото си.

– Да, *мистериозното* ѝ минало. – Вивек вдигна вежда. – Мамо, дали някога ще я убедиш да ти каже кой е баща ти? Знам, че е загинал, преди да се родиш, но подробностите винаги са били забулени в мъгла.

– Като млада ме интересуваше живо и си спомням, че постоянно я изтезвах с въпроси, но сега... – Муна сви рамене. – Щом иска да пази тайните си, нека. Винаги е била любяща майка и не искам да я разстройвам.

Муна надникна към Анахита с нежност в очите, а старицата отвърна на погледа ѝ и я привика с ръка.

– Да, мааджи, какво има? – попита Муна, отивайки при майка си.

– Вече се поуморих. – Анахита сподави прозявката си. – Искам да си почина. А след около час доведи правнук ми Ари.

– Разбира се. – Муна помогна на майка си да стане и я преведе през тълпата от роднини. Кева, както винаги кръжаща край господарката си, пристъпи напред. – Майка ми иска да си почине, Кева. Ще я водиш ли в леглото?

– Разбира се, беше дълъг ден.

Муна ги изпрати с поглед и се върна при Вивек и съпругата му.

– Ще отиде да си почине, но ме помоли след час да ѝ заведе Ари.

– Така ли? – свъси вежди Вивек. – Чудно защо ли.

– Кой знае какво се върти в главата на майчицата ми – въздъхна Муна.

– Е, най-добре да му кажа, защото говореше, че мислел да си тръгва скоро. Имал някаква бизнес среща в Мумбай рано сутринта.

– Е, този път ще му се наложи да постави семейството си на първо място – заяви категорично Самина. – Ще отида да го намеря.

Когато Ари научи от майка си, че прабаба му иска да говори с него след около час, далеч не остана доволен, както беше предвидил баща му.

– Не бива да изпускам самолета – обясни той. – Разбери, мамо, трябва да се грижа за бизнеса си.

– В такъв случай, ще помоля баща ти да каже на баба си, че навръх стотния ѝ рожден ден най-възрастният ѝ правнук не може да ѝ отдели малко време.

– Но, мамо... – Ари видя суровото изражение на майка си и въздъхна. – Добре – кимна той. – Ще остана. Прощавай, но трябва да намеря клетъчен сигнал, за да се обадя и да отложам срещата.

Самина загледа как синът ѝ се отдалечава, вперил очи в мобилния си телефон. Беше решително момче още от малък, а и тя определено беше откликвала на всяко негово желание, както по-

стъпваха повечето майки с първородните си чедра. Открай време ѝ беше любимец – от момента, в който беше отворил очи и тя бе зърнала с почуда изумителната им синева. Вивек я беше побъркал от подигравки, поставяйки под въпрос предаността на съпругата си. Докато не бяха посетили Анахита и тя не беше заявила, че очите на мъртвия баща на Муна са били със същия цвят.

Кожата на Ари беше по-светла от тази на брат му и сестра му и нетипичният му вид винаги бе привличал внимание, което, трупайки се цели двацет и пет години, определено му беше вселило известна арогантност. Но милосърдният му характер надделяваше. От всичките ѝ деца Ари винаги я беше обичал най-силно и неизменно беше до нея в тежки моменти. Докато не замина за Мумбай, обявявайки, че възнамерява да основе собствен бизнес...

В последно време момчето, което се появяваше по семейните сбирки, изглеждаше по-уравновесено и себепогълнато и, ако трябваше да е откровена, симпатиите ѝ към него вехнеха лека-полека. Вървейки към съпруга си, Самина се молеше това да е просто мимолетна фаза от живота му.

– Правнукът ми може да влезе – обяви Анахита, когато Кева ѝ помогна да се поизправи в леглото и набухна възглавниците зад главата ѝ.

– Добре, госпожо. Ще отида да го извикам.

– И не желая да ни безпокоят.

– Разбира се, госпожо.

– Добър ден, нани – каза Ари, влизайки с жива крачка след секунди. – Успя ли да си починеш?

– Да. – Анахита посочи един стол. – Моля, Ари, седни. И прощавай, че развалям плановете ти за утре.

– О – Ари почувства как кръвта нахлува в бузите му за втори път днес, – няма нищо. – Тя впи пронизителния си поглед в него и той се зачуди дали не чете мислите му някак.

– Баща ти ми каза, че вече живееш в Мумбай и имаш успешен бизнес там.

– Е, не бих го описал като успешен точно в момента – отвърна Ари. – Но работя усърдно за това.

– Виждам, че си амбициозен младеж. И съм сигурна, че един ден бизнесът ти ще се увенчае с успех.

– Благодаря ти, нани.

По устните на прабаба му се появи бледа усмивка.

– Разбира се, може да не ти донесе доволството, което очакваш от него. Животът не е само работа и богатства. Но имаш цялото време на света да се увериш в това – добави тя. – А сега, Ари, искам да ти дам нещо. Ако обичаш, отвори чекмеджето на писалището с този ключ и извади купчината листове от вътре.

Ари взе ключа от пръстите на прабаба си, пхна го в ключалката и извади вехт ръкопис от чекмеджето.

– Какво е това? – попита я после.

– Историята на живота ми. Написах я за загубения си син. За жалост, така и не го открих.

Очите на старицата се навлажниха. Преди години беше чувал от баща си за момченцето, загинало в Англия, когато прабаба му се подвизавала там по време на Голямата война. Ако паметта не го лъжеше, ѝ се наложило да го остави там, когато се върнала в Индия. Очевидно Анахита отказваше да повярва, че синът ѝ е мъртъв.

– Но нали...

– Да, несъмнено са ти казали, че съм получила смъртния му акт. И че съм просто тъжна и навярно умопомрачена майка, неспособна да се примири с кончината на обичния си син.

Ари се размърда неловко в стола си.

– Чувал съм историята – призна си той.

– Знам какво мисли семейството ми по въпроса и какво мислиш ти самият по всяка вероятност – заяви категорично Анахита. – Но повярвай ми, не всичко на небето и земята може да бъде обяснено с някакъв си документ. Сърцето и душата на една майка ѝ диктуват неща, за които не може да затвори ушите си. Затова те уверявам, че синът ми не е мъртъв.

– Нани, вярвам ти.

– Напротив. – Анахита сви рамене. – Но това не ме притеснява. Все пак отчасти аз съм виновна, задето семейството ми не ми вярва. Така и не им разказах за случилото се преди толкова много години.

– Защо?

– Защото... – Анахита отправи поглед през прозореца, към любимите си планини. После поклати леко глава. – Не бива да ти казвам сега. Всичко е написано ей там. – Тя посочи с пръст към страниците в ръцете на Ари. – Когато настъпи подходящият момент – а ти несъмнено ще го познаеш, – си добре дошъл да прочетеш историята на живота ми. После сам ще решиш дали да проучиш случая.

– Разбирам – каза Ари, макар и неискрено.

– Ще те помоля единствено да не споделяш прочетеното с никой от семейството ни, докато не си отида. Поверявам живота си в ръцете ти, Ари. Както знаеш – Анахита се умълча за миг, – за жалост времето ми на този свят изтича.

Ари впери поглед в нея, недоумяващ какво иска прабаба му от него.

– Искаш да прочета историята ти, а после да опитам да открия сина ти? – попита той.

– Точно така.

– Но откъде да започна?

– От Англия, разбира се. – Анахита го загледа умислено. – Ще трябва да проследиш стъпките ми. Държиш всичката необходима информация в ръцете си. Пък и баща ти ми каза, че ръководиш някаква компютърна компания. Тоест можеш да се възползваш от услугите на интернет.

– Искаш да кажеш „интернет“ – едвам сдържа смеха си Ари.

– Да, така че сигурно ще ти отнеме само няколко секунди да откриеш мястото, където започна всичко – заключи Анахита.

Ари проследи погледа на прабаба си до планините отвъд прозореца.

– Прекрасна гледка – отбеляза той, понеже не му хрумна как да я опише другояче.

– Да. Заради нея стоя тук, макар и дъщеря ми да не одобрява. Не след дълго ще отпътувам нагоре, високо над онези върхове, и ще съм щастлива. Ще срещна отново всички онези хора, по които съм скърбила през живота си. Но по ирония на съдбата – погледът на Анахита отново попадна върху лицето на правнук ѝ – не и онзи, който най-силно копнея да видя.

– Откъде знаеш, че е жив?

Очите на Анахита се върнаха към небосвода, преди да се затворят уморено.

– Както ти казах, всичко е в онези листи.

– Разбира се. – Ари усети, че е време да си върви. – Е, ще те оставя да си починеш, нани.

Анахита кимна. Ари стана, направи *пранаам* и целуна прабаба си по двете бузи.

– Всичко хубаво, нани. Ще се видим скоро – каза той, отправяйки се към вратата.

– Може би – отвърна старицата.

Тъкмо преди да напусне стаята, Ари се завъртя, подбуден от внезапен инстинкт.

– Нани, защо избра точно мен? Защо не даде историята на дъщеря си или на баща ми?

Анахита го загледа.

– Защото, Ари, историята в ръцете ти е моето минало, но и твоето бъдеще.

Ари напусна стаята изтощен. Прекоси бунгалото и се отправи към закачалката до входната врата, под която седеше куфарчето му. Пъхна пожълтелите страници вътре и се върна във всекидневната. Баба му Муна веднага го заговори.

– Защо искаше да те види? – поинтересува се тя.

– О – подхвана небрежно Ари, – не вярва, че синът ѝ е мъртъв и иска да разследвам случая в Англия. – Той врътна очи за по-пълнен ефект.

– Пак ли! – Муна врътна очи със същата драматичност. – Виж какво, мога да ти покажа смъртния акт. Синът ѝ е починал на около тригодишна възраст. Моля те, Ари – Муна сложи ръка върху рамото на внука си, – не ѝ обръщай внимание. От години само за това говори. За жалост това е просто фантазията на една старица и определено не си струва да пропиляваш ценното си време заради нея. Чуй ме. Слушам тези приказки от доста време. А сега – усмихна се баба му – ела да изпиеш една прощална чаша шампанско със семейството си.

Ари седеше в последния самолет от Багдогра до Мумбай. Опитваше да съсредоточи вниманието си върху образите пред него,

но лицето на Анахита постоянно изплуваше в съзнанието му. Сигурно баба му беше права, че Анахита живее в заблуда. Въпреки това, докато бяха насаме, прабаба му беше казала някои неща за него – лични неща, които нямаше откъде да знае, а това го смущаваше. Може би имаше какво да научи от историята ѝ... може би щеше да отдели малко време да прегледа ръкописа вкъщи.

Въпреки че кацна на летището в Мумбай след полунощ, Бамби, настоящата му приятелка, го чакаше в салона за пристигащи пътници. Останалата част от нощта прекара приятно в апартамента си с изглед към Арабско море, наслаждавайки се на стройното ѝ младо тяло.

На сутринта, закъснявайки за важната среща, Ари пъхна нужните документи в куфарчето си и извади ръкописа на Анахита.

„Един ден ще намеря време да го прочета“, помисли си той, прибра вехтите страници в най-долното чекмедже на бюрото си и изхвърча от апартамента.